

УДК 343.341.1

Конончук Артур Олегович,
здобувач наукової лабораторії
з проблем досудового розслідування
(Національна академія внутрішніх справ)

**ОБ'ЄКТИ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 260
КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ**

У статті досліджено родовий, безпосередній основний і безпосередній додатковий об'єкти злочину, передбаченого ст. 260 КК України. Обґрунтовано доцільність визнання громадської безпеки родовим об'єктом цього злочину. У межах концепції об'єкта злочину як суспільних відносин сформульовано визначення безпосереднього основного об'єкта злочину, передбаченого ст. 260 КК України, а також доведено, що цей злочин має додатковий факультативний об'єкт злочину.

Ключові слова: об'єкт злочину, не передбачене законом воєнізоване формування, не передбачене законом збройне формування, громадська безпека, злочинне об'єднання.

Відповідно до ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. На сьогодні особливе місце у реалізації цього обов'язку держави належить захисту людей від суспільно небезпечних діянь з огляду на збільшення кількості окремих видів злочинів. Серйозну тривогу викликає приріст злочинів, пов'язаних із функціонуванням злочинних об'єднань та тероризмом. До цієї категорії злочинів належить і створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань та участь у них. Якщо у 2013 р. не виявлено жодного такого злочину, то у 2014 р. — 457, у 2015 р. — 543, а у 2016 р. — 536 злочинів.

У слідчій та судовій практиці виникає чимало труднощів, пов'язаних із застосуванням ст. 260 КК України, що встановлює кримінальну відповідальність за створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань та участь у них.

Окремі проблемні питання кримінально-правової характеристики цього злочину розглянуто у працях М. А. Акімова, Ю. В. Бауліна, А. А. Вознюка, З. А. Загинеї, М. Й. Коржанського, В. О. Навроцького, В. А. Робака, В. П. Тихого, М. І. Хавронюка, Р. Л. Чорного, П. В. Хряпінського, І. С. Шапкіна та інших науковців. Водночас серед зарубіжних учених цією проблемою займалися В. А. Абдухамітов, А. Д. Аджиев, Д. А. Бадужева, Б. Ш. Бейбулатов, А. В. Дмитренко, Т. М.-С. Магомедов, А. В. Павлінова, І. О. Смірнов, А. Ч. Сигинбаєва, Ф. А. Узбеков та інші дослідники. Незважаючи на значні досягнення вчених у розробці зазначеної проблематики, чимало проблем залишилося невирішеними. Це впливає на ефективність застосування кримінально-правової норми, передбаченої ст. 260 КК України, та обумовлює необхідність формулювання пропозицій щодо її удосконалення. З цією метою необхідно проаналізувати ознаки складу злочину, передбаченого вказаною статтею. Дослідження будь-якого складу злочину варто розпочати з об'єкта. Отже, метою статті є дослідження об'єкта створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань та участі в них.

Як слушно зауважує В. Я. Тацій, учення про об'єкт і предмет злочину є однією з найважливіших проблем у науці кримінального права, оскільки від з'ясування сутності об'єкта злочину та визначення його поняття залежить правильне розв'язання багатьох питань кримінально-правового регулювання. Виступаючи системоутворюючим елементом складу злочину, об'єкт дозволяє розкрити соціальну сутність злочину та встановити його суспільно небезпечні наслідки. Крім того, як справедливо зазначають науковці, об'єкт злочину надає можливість виробити підстави й критерії вибору об'єктів кримінально-правової охорони і засобів їх захисту, а також оптимальні правила побудови законодавства про кримінальну відповідальність та кваліфікації злочинів [1, с. 5].

Родовим об'єктом злочину, що міститься у ст. 260 КК України, визнано громадську безпеку. Це пояснюється розміщенням указанного суспільно небезпечного діяння у розділі IX «Злочини проти громадської безпеки» Особливої частини КК України.

Аналогічним чином визначено місце вказаного злочину і в КК окремих зарубіжних держав. У законодавстві більшості вивчених зарубіжних країн (у республіках Азербайджан, Білорусь, Вірменія, Киргизія, Таджикистан, Російській Федерації), як і в КК України, суспільно небезпечні діяння, пов'язані зі створенням та функціонуванням не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань, відносять до злочинів проти громадської безпеки. У КК Грузії, республіках Казахстан, Молдова, Туркменістан вони розміщені серед злочинів проти громадської безпеки та громадського порядку.

Водночас у КК Австрії, Франції ці злочини відносять до злочинних діянь проти громадського спокою, у КК Аргентини, Федеративної Республіки Німеччина – до злочинів проти громадського порядку, у КК Данії – до злочинів проти Конституції і вищих органів держави, у КК Швеції – до злочинів, пов'язаних з образою монарха, у КК Швейцарії – до злочинів проти держави і оборони країни, у КК Іспанії – до злочинів, учинених з приводу здійснення основних прав і публічних свобод, гарантованих конституцією, у КК Норвегії – до злочинів проти конституційного устрою Норвегії і голови держави.

Таким чином, родовий об'єкт цих злочинів у кримінальному законодавстві зарубіжних країн визначається по-різному. Частково це обумовлено особливостями побудови структури кримінального законодавства різних країн. У кожній країні закон про кримінальну відповідальність характеризується оригінальною системою розділів, підрозділів, глав та інших структурних частин. До того ж у деяких країнах навіть немає розділу, що має назву «Злочини проти громадської безпеки». Однак, незважаючи на це, серед вивчених зарубіжних країн домінує позиція про віднесення досліджуваних суспільно небезпечних діянь до злочинів проти громадської безпеки. Переважно це держави – члени СНД чи вихідці з колишнього СРСР. У зв'язку з цим можна зробити висновок, що розміщення статті, що передбачає кримінальну відповідальність за створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань, у КК України саме серед злочинів проти громадської безпеки відповідає тенденціям розвитку кримінального законодавства тих зарубіжних країн, які мають з Україною спільне історичне минуле та відносно подібну систему кримінально-правових норм.

Більшість українських учених визначає безпосередній основний об'єкт створення не передбаченого законом воєнізованого або збройного формування та участі в ньому в межах родового об'єкта – громадської безпеки.

Причому не можна погодитись із думкою науковців, які визначають безпосередній основний об'єкт цього злочину як громадську безпеку, не конкретизуючи вид загрози [2, с. 14–15; 3, с. 456; 4, с. 56–57], оскільки в такому випадку складається враження, що цей об'єкт повністю співпадає з родовим. Однак насправді це не так. У разі вчинення цього злочину заподіюється шкода або створюється загроза заподіяння шкоди від конкретного джерела безпеки – не передбаченого законом воєнізованого або збройного формування.

У зв'язку з цим більш точним є визначення безпосереднього об'єкта кризь призму загрози саме від цих злочинних об'єднань.

Так, І. С. Шапкін наголошує, що безпосереднім об'єктом злочинів, передбачених ст. 255, 257, 258³, 260 КК, є суспільні відносини громадської безпеки у сфері гарантування безпеки невизначеного кола осіб та держави в цілому відносно створення та діяльності стійких злочинних об'єднань [5, с. 93].

На думку В. А. Робака, безпосереднім основним об'єктом злочину, передбаченого ст. 260 КК України, є суспільні відносини громадської безпеки з приводу гарантування стану захищеності невизначеного кола осіб від діяльності не передбачених законом воєнізованих і збройних формувань та дотримання, встановленого з метою забезпечення громадської безпеки, порядку створення воєнізованих формувань в Україні [6, с. 90–91].

В. О. Навроцький вважає, що об'єктом цього злочину є громадська безпека від діяльності непередбачених законами України воєнізованих або збройних формувань [7, с. 800].

О. В. Смаглюк, Т. М. Приходько називають основним безпосереднім об'єктом цього злочину громадську безпеку в частині захищеності громадян, юридичних осіб, суспільства та держави в цілому від функціонування не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань [8, с. 596].

Б. Ш. Бейбулатов визначає його як сукупність суспільних відносин, які забезпечують стан захисту особи, суспільства та держави від різних за змістом загроз від не передбаченого законодавством збройного формування, створення та функціонування якого породжує обстановку не контрольованих державою дій значного числа озброєних осіб [9, с. 7–8]. Аналогічне визначення об'єкта цього злочину пропонує А. Ч. Сигинбаєва [10, с. 6].

Водночас існують й інші визначення безпосереднього основного об'єкта цих злочинів поза межами громадської безпеки. Приміром, Т. М.-С. Магомедов безпосередній основний об'єкт організації незаконного збройного формування або участі в ньому визначає як сукупність суспільних відносин у сфері створення і функціонування в державі збройних формувань або структур на легітимній основі [11, с. 32]. Схоже визначення, однак у більш деталізованій формі, пропонує Ф. А. Узбеков, який зазначає, що, виходячи з характеру спрямованості посягання, а також характеру і ступеня суспільної небезпеки злочину, передбаченого статтею 208 КК РФ, основним безпосереднім об'єктом є не громадська безпека, а сукупність суспільних відносин щодо реалізації конституційної заборони на створення збройних формувань, нормального функціонування органів державної влади, закріпленої в Конституції Російської Федерації балансу компетенцій і можливостей між різними гілками та рівнями влади, безпеки держави [12, с. 9]. Недоліком цих визначень, на наш погляд, є відсутність у них прив'язки до родового об'єкта – громадської безпеки. Відтак Ф. А. Узбеков, очевидно, намагається пов'язати безпосередній об'єкт цього злочину з таким об'єктом кримінально-правової охорони як основи конституційного устрою і безпеки держави. Водночас, на наш погляд, такі формування загрозу безпеці держави створюють лише в окремих випадках – в умовах масового поширення цих злочинів та залучення до таких об'єднань великої кількості суб'єктів злочинів. Водночас громадській безпеці від створення та функціонування вказаних формувань загроза існує завжди.

З цих же міркувань не можна погодитись і з І. О. Смірновим, який визначає безпосередній об'єкт злочину, передбаченого ст. 208 КК РФ, як частину національної безпеки у вигляді стану загальної захищеності особистості, суспільства і держави від внутрішніх загроз, що виходять від діючих на території Росії незаконних збройних формувань, а також зовнішніх загроз, які походять від незаконних збройних формувань, що діють на те-

риторії іноземних держав з метою, що суперечить інтересам Російської Федерації [13, с. 65].

Тому найбільш прийнятним вважаємо визначення безпосереднього основного об'єкта злочину, передбаченого ст. 260 КК України, крізь призму громадської безпеки.

На підставі вищезазначеного пропонуємо такий об'єкт визначити як суспільні відносини громадської безпеки, пов'язані із забезпеченням безпеки суспільства від загрози створення та функціонування не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань, на які посягають учасники цих злочинних об'єднань, заподіюючи їм шкоди чи створюючи загрозу її заподіяння.

Здебільшого злочини, передбачені Особливою частиною КК України, посягають на один безпосередній об'єкт. Однак мають місце випадки, коли вони посягають на два і більше об'єкти, тобто є двооб'єктними – мають безпосередній основний та безпосередній додатковий об'єкти. Безпосередній додатковий об'єкт поділяється на обов'язковий та факультативний.

Питання про те, який об'єкт є основним, а який додатковим, залежить не стільки від цінності суспільних відносин, поставлених під кримінально-правову норму, скільки від його зв'язку з родовим об'єктом.

Чи не найбільш складним питанням є розмежування додаткового обов'язкового та додаткового факультативного об'єктів. Усе залежить від того, як його визначати. Якщо його визначати по відношенню до певного злочину, який охоплює декілька складів, то один склад, пов'язаний із певним діянням, може мати додатковий об'єкт, а інший – ні. Отже, для цього складу цей об'єкт обов'язковий, а для злочину в цілому може бути факультативний.

Що ж до наявності чи відсутності додаткових об'єктів створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань та участі в них, то в теорії кримінального права відсутня єдність у поглядах учених. Одні вчені вважають ці злочини однооб'єктними, а інші – дотримуються протилежної думки, називаючи додатковий об'єкт цих злочинів.

На думку І. О. Смірнова, злочини, передбачені ст. 208 КК РФ, є однооб'єктними, оскільки вони посягають на загальну безпеку, що забезпечує нормальне функціонування (стан захищеності) інших об'єктів кримінально-правової охорони [13, с. 9]. З такою позицією доцільно не погодитись, принаймні з огляду на те, що вона обумовлена неправильним визначенням родового та безпосереднього основного об'єкта цих злочинів, про що ми вже зазначали вище.

Водночас більшість дослідників відносять ці злочини до таких, що мають додатковий об'єкт. Однак при цьому погляди вчених різняться. Окремі з них визначають додатковий об'єкт цього злочину, але не конкретизують його. Так, на думку Ю. А. Кармазіна, додатковими об'єктами можуть бути нормальна діяльність підприємств, установ, організацій, а також життя і здоров'я громадян [3, с. 456]. А. Д. Аджієв стверджує, що додатковими об'єктами незаконного збройного формування є життя і здоров'я громадян, їхні права і свободи, основи державного управління, діяльність підприємств і транспорту [2, с. 20]. А. Ч. Сигинбаєва в якості додаткових об'єктів при вчиненні не передбаченим законодавством збройним формуванням протиправних діянь називає такі суспільні відносини або групи взаємопов'язаних відносин, як недоторканність особи, недоторканність власності, нормальна діяльність організації, громадський порядок, життя і здоров'я людей [10, с. 10]. А тому досить важко сказати: такий додатковий об'єкт учені відносять до обов'язкових чи факультативних. Частково це пояснюється невирішеною дискусією щодо класифікації додаткових об'єктів. Із цього приводу слушними будуть твердження А. А. Вознюка про те, що у сучасній теорії українського кримінального права застосову-

ють дві класифікації безпосереднього об'єкта злочину: перша передбачає його поділ на безпосередній основний (головний), безпосередній додатковий і безпосередній факультативний; друга – на безпосередній основний (головний), безпосередній додатковий обов'язковий та безпосередній додатковий факультативний. Водночас більш ґрунтовним є другий підхід, відповідно до якого в межах безпосереднього об'єкта злочину виділяють безпосередній основний та додатковий. Водночас безпосередній додатковий класифікують на необхідний (обов'язковий) і факультативний (необов'язковий) [14, с. 21–30].

Неоднозначною є відповідь на це питання і в теорії кримінального права, оскільки одні вчені вважають цей об'єкт обов'язковим, а інші – факультативним. Наприклад, О. В. Смаглюк, Т. М. Приходько зазначають, що додатковим факультативним об'єктом цього злочину можуть виступати життя та здоров'я громадян, власність і нормальне функціонування підприємств, установ, організацій [8, с. 596]. Т. М.-С. Магомедов в якості факультативного об'єкта, передбаченого ст. 208 КК РФ, пропонує розглядати життя, здоров'я і свободу особистості, різні форми власності, основи конституційного ладу і безпеки держави [11, с. 33]. На думку Б. Ш. Бейбулатова, шкода при вчиненні злочину, передбаченого ст. 208 КК РФ, може заподіюватись життю і здоров'ю громадян, їхнім правам та свободам, основам державного управління, діяльності підприємств і транспорту (факультативний безпосередній об'єкт) [9, с. 17].

Водночас В. А. Робак займає протилежну позицію, а тому стверджує, що у злочині, передбаченому ч. 5 ст. 260 КК України, має місце додатковий обов'язковий об'єкт: стосовно загибелі людей – це життя, стосовно інших тяжких наслідків – ним можуть бути суспільні відносини у сфері охорони здоров'я, власності тощо. Тобто ті суспільні відносини, спричинення шкоди яким може бути оцінено, в кожному конкретному випадку, як «тяжкі наслідки» [6, с. 92]. Такої ж позиції дотримується і І. С. Шапкін, який дійшов висновку, що злочин, передбачений ч. 5 ст. 260 КК України, є багатооб'єктним завжди, тобто має основний безпосередній об'єкт та додатковий обов'язковий безпосередній об'єкт, оскільки обов'язковою ознакою цього складу є настання певних наслідків – «загибель людей або інші тяжкі наслідки». Тобто відносно загибелі людей додатковим обов'язковим безпосереднім об'єктом є життя, відносно тяжких наслідків – національна безпека, здоров'я, власність тощо [5, с. 94].

Поряд із цим мають місце випадки, коли погляди вчених є неконкретизованими у плані визначення різновиду додаткового об'єкта злочину. Так, на думку Ф. А. Узбекова, на законодавчому рівні додатковими (і факультативними водночас), що зазнають шкоди залежно від того, якими діями були виражені організація та участь у незаконних збройних формуваннях, виступають наступні об'єкти: суспільні відносини у сфері забезпечення встановленого порядку комплектування Збройних сил Російської Федерації, урегульовані Законом Російської Федерації «Про військовий обов'язок і військову службу» (при комплектуванні незаконних збройних формувань особами, що підлягають призову, тощо); нормальний розвиток і виховання неповнолітніх, їхнє здоров'я, громадська безпека і громадський порядок (коли учасниками незаконних збройних формувань є неповнолітні); суспільні відносини у сфері законної підприємницької, банківської та фінансової діяльності (наприклад, при фінансуванні та матеріальному забезпеченні незаконних збройних формувань); авторитет, інтереси і законна діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інших організацій, де за контрактом або трудовим договором служить винний (наприклад, при організації і керівництві незаконним збройним формуванням особою з використанням свого службового становища) [12, с. 9–10].

На наш погляд, додатковим об'єктом злочину, відповідно до ст. 260 КК України, може бути життя, здоров'я, власність. Це впливає із логічного тлумачення ч. 4 цієї статті, яка встановлює кримінальну відповідальність за участь у складі не передбачених зако-

ном воєнізованих або збройних формувань у нападі на підприємства, установи, організації чи на громадян, а також наслідків, передбачених ч. 5 цієї статті, у вигляді загибелі людей чи інших тяжких наслідків. Для складу злочину, передбаченого ч. 5 ст. 260 КК України, ці наслідки є обов'язковими, однак у цілому для злочину, передбаченого цією статтею – вони факультативні. Адже шкода іншим об'єктам кримінально-правової охорони, окрім громадської безпеки, у результаті створення не передбаченого законом воєнізованого або збройного формування спричиняється не завжди. Зазначене підтверджують і випадки із судової практики. Так, у період з травня по червень 2014 року на блокпості в м. Часів Яр Донецької області ОСОБА_2 у камуфльованому одязі та зі зброєю виконувала відведені їй функції учасника не передбаченого законом збройного формування так званої «Донецької народної республіки», а саме: зупиняв проїжджаючі транспортні засоби, перевіряв документи водіїв та пасажирів, вантаж автомобілів, здійснював охорону рубежів указанного блокпоста; крім того, здійснював охорону штабу непередбаченого законом збройного формування так званої «Донецької народної республіки» у 4-му цеху комбінату ПАТ «Часовоярський вогнетривкий комбінат», а потім – у піонерському таборі «Мир», що розташований у м. Часів Яр Донецької області, після чого, за наказом невстановленої органом досудового розслідування особи, що являлась командиром незаконного збройного формування, здав зброю, набої та припинив виконувати відведені йому функції учасника не передбаченого законом збройного формування так званої «Донецької народної республіки» [15]. Тож у результаті вчинення ОСОБОЮ_2 злочину, передбаченого ст. 260 КК України, відбулося посягання лише на такий об'єкт кримінально-правової охорони, як громадська безпека. При цьому будь-яким іншим додатковим об'єктам не було заподіяно шкоди чи створено загрозу її заподіяння.

Про факультативність додаткового об'єкта вказує і відсутність обов'язкової мети вчинення будь-яких злочинів при створенні цих формувань. Тому можна зробити висновок, що безпосередній додатковий об'єкт цього злочину, передбаченого ст. 260 КК України, є факультативним.

Таким чином, за результатами проведеного дослідження можна сформулювати висновки щодо об'єктів злочинів, передбачених ст. 260 КК України.

По-перше, родовим об'єктом злочину, передбаченого ст. 260 КК України, ґрунтовно визнають громадську безпеку. Водночас розміщення статті, що передбачає кримінальну відповідальність за створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань, у КК України саме серед злочинів проти громадської безпеки відповідає тенденціям розвитку кримінального законодавства тих зарубіжних країн, які мають з Україною спільне історичне минуле та відносно подібну систему кримінально-правових норм.

По-друге, безпосереднім основним об'єктом цього злочину є суспільні відносини громадської безпеки, пов'язані із забезпеченням безпеки суспільства від загрози створення та функціонування не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань, на які посягають учасники цих злочинних об'єднань, заподіюючи їм шкоди чи створюючи загрозу її заподіяння.

По-третє, у злочині, передбаченому ст. 260 КК України, є додатковий факультативний об'єкт – це життя, здоров'я, власність тощо.

Список використаних джерел

1. Тацій В. Я. Об'єкт і предмет злочину в кримінальному праві : монографія / В. Я. Тацій. — Х. : Право, 2016. — 256 с.
2. Аджиев Арсенали Дагирович. Организация незаконного вооруженного формирования или участие в нем: уголовно-правовые аспекты противодействия : автореф. дис.

... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно исполнительное право» / Аджиев Арсенали Дагирович. — Краснодар, 2009. — 26 с.

3. Кримінальний кодекс України: Науково-практичний коментар [Алієва О. М., Бабій А. П., Гаврильченко Л. К. та ін.] ; відп. ред. Є. Л. Стрельцов. — [5-те вид., переробл. та доповн.]. — Х. : ТОВ «Одіссей», 2008. — 800 с.

4. Раскрытие и расследование преступлений террористического характера : пособие / Под ред. канд. юрид. наук, заслуженного юриста России В. Г. Гриба. — М. : ВНИИ МВД России, 2000 – 72 с.

5. Шапкін І. С. Кримінальна відповідальність за створення стійких злочинних об'єднань : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / І. С. Шапкін. — З., 2013. — 247 с.

6. Робак В. А. Кримінальна відповідальність за створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / В. А. Робак. — К., 2008. — 259 с.

7. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України [Бойко А. М., Брич Л. П., Грищук В. К. та ін.] ; за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. — [9-те вид., переробл. та доповн.]. — К. : Юридична думка, 2012. — 1316 с.

8. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / Д. С. Азаров, В. К. Грищук, А. В. Савченко [та ін.]; за заг. ред. О. М. Джужі, А. В. Савченка, В. В. Чернея. — К. : Юрінком Інтер, 2016. — 1064 с.

9. Бейбулатов Б. Ш. Уголовно-правовые и криминологические аспекты организации и участия в незаконных вооруженных формированиях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Б. Ш. Бейбулатов. — Ставрополь, 2001. — 190 с.

10. Сыгынбаева Аида Чоюнбековна. Уголовная ответственность за организацию незаконного вооруженного формирования или участие в нем : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно исполнительное право» / Сыгынбаева Аида Чоюнбековна. — Бишкек, 2011. — 25 с.

11. Магомедов Т. М.-С. Уголовно-правовые и криминологические проблемы незаконных вооруженных формирований : по материалам Республики Дагестан : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Магомедов Темирлан Магомед-Саидович. — Махачкала, 2004. — 197 с.

12. Узбеков Ф. А. Уголовно-правовые аспекты ответственности за организацию незаконного вооруженного формирования или участие в нем : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Ф. А. Узбеков. — Саратов, 2005. — 229 с.

13. Смирнов И. О. Уголовно-правовая характеристика организации незаконного вооруженного формирования или участия в нем : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Смирнов Илья Олегович. — Екатеринбург, 2015. — 176 с.

14. Вознюк А. А. Додатковий об'єкт злочину, передбаченого ст. 255 Кримінального кодексу України / А. А. Вознюк // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. — 2015. — № 4 (97). — С. 21–32.

15. Вирок Артемівського міськрайонного суду Донецької області від 9 серпня 2016 р. Справа № 219/7484/16-к [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень : [сайт]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59577723>. — Назва з екрана.

Конончук Артур Олегович,

соискатель научной лаборатории по проблемам досудебного расследования
(Национальная академия внутренних дел)

ОБЪЕКТЫ ПРЕСТУПЛЕНИЯ, ПРЕДУСМОТРЕННОГО СТ. 260 УГОЛОВНОГО КОДЕКСА УКРАИНЫ

В статье исследуются родовый, непосредственный основной и дополнительный непосредственный объекты преступления, предусмотренного ст. 260 УК Украины. Обоснована целесообразность признания общественной безопасности родовым объектом этого преступления. В рамках концепции объекта преступления как общественных отношений сформулировано определение основного непосредственного объекта преступления, предусмотренного ст. 260 УК Украины, а также доказано, что это преступление имеет дополнительный факультативный объект преступления.

Ключевые слова: объект преступления, не предусмотренное законом военизированное формирование, не предусмотренное законом вооруженное формирование, общественная безопасность, преступное объединение.

Kononchuk Arthur Olegovich,

researcher science laboratory on the problems of pre-trial investigation
(National Academy of Internal Affairs)

OBJECTS CRIMES UNDER ART. 260 CRIMINAL CODE OF UKRAINE

The article examines the generic, direct main and additional direct object of a crime under article 260 of the criminal code. The expediency of the recognition of public security of the generic object of the crime. In the framework of the concept of object of crime as a public relations definition of the main direct object of the crime provided by the article 260 of the criminal code of Ukraine, and also proved that this crime has an additional optional object of the crime.

Key words: object of crime, not provided for by law, a paramilitary formation that is not a statutory armed groups, public security, criminal Association.

Надійшла до редколегії 28.04.2017